

Тя стана да го покрие съ юргана. Напрѣдъ ѝ се изпрѣче сабличката. Тя я взе да я покачи пакъ на стѣната, но остана зачудена, когато забѣлѣза кръвъ на острилото ѝ . . . Кръвъ извика тя и грабна ламбата, за да прѣгледа по-добрѣ. Кръвъ! повтори тя и сабличката падна отъ ржцѣтъ ѝ. . . .

IX.

Стоянчо убилъ кокошката.

Послѣ минута, тя взема ламбата и се затири по салонътъ. Бързо слѣзе по стѣлбата и се отзова до крушата, до която стоеше столчето. Тя поиска да се приближи до него, но нѣщо изпърпа въ краката ѝ.

Тя го освѣти съ ламбата и видѣ старата кокошка — връстницата на Стоянча — да лежи на земята. . . .

— Боже мой! извика буля Иваница. Той убилъ кокошката! Милата ми кокошка!

Тя я повдигна съ дѣсната си ржка и видѣ, че на главата ѝ зѣе рана отворена отъ Стоянчовата сабличка.

— Горката, отъ старостъ неможала да се покачи на крушата, а Стоянчо я убилъ на мѣсто таласъмъ. Клетия Стоянчо . . . той трѣбва много да се е уплашилъ, когато тя е излѣзла на прѣдъ му. Послѣ това буля Иваница, съ бързи крачки, се върна назадъ.

Тя бързаше, бързаше да види малкия си юнакъ, а сърдцето ѝ се пълнеше отъ радостъ, че е можала да вдѣхне на сина си юначество и постоянство.

Уви! колко, колко сж нуждни тѣзи качества на Стоянча и за по-нататъкъ въ живота. . . .